

Türk Halkı Mutsuz

– Gülalkan · 11 Mayıs 2016

Sabah olmak üzereydi ama O hala uykuya dalamamıştı. Gittikçe bozulan işleri ile altından kalkamayacağı borçlarını düşünüyordu. Bankadan aldığı krediyi ikinci kez yapılandırmış yine de aylık ödemelerde tıkanmıştı.

Çocukların odasına gitti, mışıl mışıl uyuyorlardı, nasıl da masumdular...

Okul harçlıkları, mutfak giderleri sair zorunlu harcamalar...Allah'tan ki eşi anlayışlıydı, "iyi günde-kötü günde hep birlikte el ele" diyordu...

Son 10-12 yıldır gittikçe gerilemişti. Oysa neler hayal ediyorlardı, bahçeli bir ev ve meyve ağaçları olan bu evin bahçesinde salıncakta sallanan çocukları...Ama şimdi o hayaller bile çok uzaktaydılar...

Karar verebilse beş dakikalık bir işti bu zorlu yaşamdan kurtulmak ama günahından korkuyordu zira güçlü inancı vardı, bu canı Allah vermişti ve yine Allah almalıydı. Hem sonra geride bırakacağı eş ve çocukların durumu daha vahim olurdu.

Sessizce yatağına uzandı uyuyabilmek üzere...

Son zamanlarda uyku düzeni de bozulmuştu. Son tebessümünü hatırlamıyordu bile...

Yukarıdaki aile ve aile babasının durumunu gösteren örnekler ülkemizde gitgide çoğalmakta. Bu yüzden yuvalar çatırdamakta ve hatta yıkılmakta...

Yıllara kök salmış büyük ticari kurumsal firmalar iflasın eşiğine gelmiş kayyum tayini istemekteler.

Kayyumlar önce devletin alacakları ile kendi yüksek maaşlarının tahsili cihetine gittiklerinden iflas sürecini daha da hızlandırmaktalar. Oysa kayyumun görevi belli bir süre için işyerini aksatmadan yönetmektir. Beklenen odur ki, pürüzlerin de aşılmasıdır.

Bu durumdaki kurumsal sahiplerinin psikolojisini hiç düşündük mü? Kendisine, ailesine ve çevresine karşı bu ağırlığı nasıl kaldırabilsin yüreği?

Şimdi sene 2016 ülkemiz çoğunluk halkı ve aileleri ekonomik bozukluğun sarmalına dolanmışlar.

İşverenler ayakta kalma savaşı verirken işçi çıkarma yollarına gitmekteler.

Peki bu çözüm mü? İşveren belki kendisini kurtarabilir ama işten çıkarılan işçiler ve o babaların okula giden çocukları mama bekleyen bebeleri... İşte burada ben, yürek ve gözlerimin kontrolümü kaybediyorum sevgili okur, coşar, çağlar, akar delicesine...

Devlet memurlarında da durum pek farklı değil,

Ne önemi var diyenlerin parasız kaldıklarında neler yaptıklarını veya neler yapabileceklerini tahmin etmek zor değil,

Para her şey değil elbet ama yaşamsal bir gereksinim...Mutluluğu açan kapının anahtarıdır para...

Televizyonlarda mutlu azınlıkları seyreden mutsuz çoğunluklar daha da mutsuzlaşıyor.

Öz olarak halkımız mutsuz...(bakınız istatistiklere)

Devletimiz halkın mutluluğu için vardır, böyle düşünüp böyle inanıyoruz.

Ve bize göre halkımızın mutluluğu iki şeye bağlıdır:

1-Ekonomik rahatlık,

2- Ülke halkı yani millet olarak yarınlara güvenle bakabilmek ve devletin koruyuculuğuna sığınmak...
Düşünüyorum da bizler ne günah işledik ki genelde mutsuz olduk?
Devletimiz en tepe noktasından en alt kısımda bulunan herkes sivil veya resmi ama herkes kendini sorgulamalı "var mı bir yanlışım" diye...
Sanırım çözüme ulaşılır,
Selam ve saygılarla,
Yurdagül Alkan.